

Tám Hình Dĩ Vãng

Dương Thịnh

Sáng nay tôi dậy trễ vì hôm nay là ngày Chủ Nhật không có đi làm. Vừa ra khỏi giường thì nghe tiếng phon reng. Bên kia đầu dây tiếng khàn khàn của thằng bạn đã vang lên:

- Ê! Mà ở đâu vậy? Hôm nay tao không đi uống cà phê được vì mắc chờ bà chị đi sắm ít đồ cho ngày sinh nhật của bà già tao và cũng là ngày mừng bà thượng thọ 85 tuổi. Mà nhớ tới chơi nghe, khoảng 02 giờ không được trễ.

Tôi tính trưa nay chờ mẹ và con gái tôi đi ăn cơm tại một nhà hàng mới khai trương. Thôi hẹn nó kỳ khác vậy. Nghe nói tôi đi ăn mừng sinh nhật, Thúy (tên con gái tôi) liền chờ tôi tới Costco mua hai vỉ nước yến và sâm đồ. Nó dành trả tiền và nói:

- Mua tặng mấy cụ, ba nên mua những thứ này. Mấy cụ già yếu rồi, cần phải tắm bổ cho khỏe.

Đúng thật, nếu không có nó tôi cũng chẳng biết mua thứ gì.

Gần 02 giờ tôi đã tới, Toàn (tên anh bạn) đã đứng trước cửa dẫn tôi vào phòng khách, hấn vừa đi vừa bô bô cái miệng:

- Tớ đã pha cho cậu ly cà phê đá để trên bàn, cậu nhâm nhi trước đi, tớ có chút chuyện sẽ ra ngay.

Vừa uống tôi vừa đảo mắt nhìn chung quanh phòng khách, cảnh bài trí rất khang trang hài hòa, chứng tỏ chủ nhân có khiếu về thẩm mỹ. Bất giác mắt tôi chạm phải một tấm hình khiến tôi giật mình. Cháu gái có hai mắt to tròn như chim bồ câu, khuôn mặt xinh xắn dễ thương, mặc bộ đầm trắng trông giống hệt như con gái của tôi, chỉ khác nơi chụp và chỗ ngồi chụp có khác nhau. Tôi vội vàng lấy hình của con gái tôi trong ví ra so sánh, không sai vào đâu được. Có tiếng chân bước ra tôi vội nhét tấm hình vô túi. Đó là Toàn. Tôi hỏi hấn:

- Đây có phải là hình cháu gái cậu không?

Toàn gật đầu

- Cháu là con gái của chị tôi, cháu đã mất tích trong cuộc di tản từ cao nguyên về Sài Gòn đã hơn 20 năm rồi.

Tôi chột rùng mình, hỏi thêm:

- Còn ba cháu đâu?
- Đã tử trận trong lúc rút quân về hậu cứ. Hình này cháu chụp nhân ngày sinh nhật 2 tuổi. Không biết bây giờ cháu còn sống hay đã chết! Chị tôi buồn khổ biết bao nhiêu năm nay!

Tôi nín lặng không nói nên lời.

Trong bữa tiệc Toàn giới thiệu tôi với mọi người trong gia đình. Khi giới thiệu tới chị của Toàn tôi như muốn há hốc mồm kinh ngạc, chị giống con gái tôi hết 70 phần trăm, nếu ra đường hai người đi bên nhau ai cũng tưởng là hai mẹ con.

o O o

Đêm về, tôi không tài nào ngủ được, cứ trần trọc suy nghĩ miên man. Những sự việc, lời nói và tấm ảnh ở nhà Toàn bắt tôi phải nghĩ ngợi, không nghĩ không được dù chúng đã thuộc về dĩ vãng lâu lắm rồi. Toàn và tôi là bạn tri kỷ từ khi còn ở mái trường trung học, đại học. Sau này vì cuộc sống, vì công việc nên không còn gặp nhau. Toàn theo ngành giáo dục, còn tôi theo đời binh nghiệp. Toàn là một giáo sư, tôi trở thành một pháo thủ trên miền Tây nguyên. Toàn đi vượt biên. Tôi vào tù cải tạo. Sáu năm sau ra tù, tôi cũng vượt trùng dương. Trời phù hộ, chúng tôi tình cờ lại gặp nhau trên đất Mỹ, Toàn giới thiệu tôi làm việc chung một chỗ với hấn. Bây giờ, trời xui đất khiến, tôi lại phải đối diện với một tấm hình mà mình đã chụp cách nay 20 năm trong cuộc di tản đầy máu và nước mắt.

Trong lúc đang lăm lăm bước đi giữa hàng xe bị bắn cháy đen vì pháo tại đập Đồng Cam tỉnh Tuy Hòa, tôi đã vô tình thấy một cháu gái khoảng 2 tuổi, đang ngồi dưới gầm xe của một chiếc xe tải đã bị hư hại. Cháu mặc bộ đầm trắng, gương mặt rất xinh, hai mắt mở to, trông cháu như một thiên thần. Cháu bé ngồi một mình chờ vợ, lạc lõng không có ai bên cạnh Tôi chạnh lòng, bối rối. Tôi tới gần cháu gái đứng đưa mắt đảo đảo chung quanh, hy vọng xem có cha mẹ hay thân nhân của cháu đến không. Tôi chờ 15 phút rồi 20 phút vẫn không thấy bất cứ ai. Tôi không đành lòng bỏ cháu ở lại. Cuối cùng, dứt khoát, tôi bế cháu đi. Trước khi đi tôi cũng không quên chụp vài tấm hình để kỷ niệm sau này.

Qua bao nhiêu hiểm nguy khổ ải tưởng đã chết. Và rồi, chúng tôi cũng lết về được tới nhà. Mẹ tôi mừng quá, ôm tôi chảy nước mắt. Tôi tháo tấm vải cột sau lưng ra, đặt bé gái xuống đất. Mẹ tôi hết hồn trở mắt nhìn hỏi:

- Ai đây?

Tôi đáp gọn lỏn:

- Cháu nội của mẹ.

Mẹ tôi lính quỳnh chẳng biết nói sao. Tôi tiếp:

- Mẹ mang cháu đi tắm giùm con. Con cũng đi tắm đây.

Buổi tối, cả gia đình quây quần ăn cơm. Có cả gia đình bà chị, ông chồng và hai đứa con trai lớn. Sau những lời thăm hỏi sức khỏe, tin tức và những điều linh tinh. Tôi mới bắt đầu vào vấn đề chính:

- Khi còn ở trên đó, con có sống chung với một cô gái, dù chưa làm đám cưới nhưng vẫn coi nhau như vợ chồng. Chúng con sanh được một cháu gái (Tôi chỉ bé gái đang ngồi bên cạnh) Năm nay cháu được 2 tuổi, tên Thúy. Trước ngày chiến sự chưa bùng nổ, Di của cháu có lên chơi, tiện dịp, vợ con xin phép về thăm nhà. Không ngờ chiến tranh xảy ra, mất liên lạc. Chờ mấy ngày không thấy mẹ của cháu, con đành phải bế con rời thành phố.

Bé Thúy ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì. Mẹ tôi rơm rớm nước mắt ôm cháu vào lòng, cười mếu máo:

- Thôi. Tốt rồi, không ngờ may mắn thế mà cũng làm nên chuyện. Giờ thì ta đã có cháu nội rồi (bà ngược lên, nhìn bàn thờ cha tôi) này, Ông xuống mà xem cháu nội của ông đây.

Bé Thúy càng lớn càng xinh đẹp, hiền, ngoan, chăm chỉ. Hai bà cháu quấn quýt bên nhau suốt ngày. Bây giờ cháu là y tá làm trong bệnh viện.

oOo

Cả tháng trời sau đó, tôi làm việc như kẻ mất hồn. Toàn phải la lên:

- Bộ may thất tình cô nào hả?

Tôi không có lời giải đáp, không ai giúp tôi được cả, tôi biết làm sao đây! Chị của Toàn là người thật đáng thương. Tôi không thể giữ con gái bên mình mãi được, khi mà đã biết sự thật. Nếu sự thật được phơi bày, gia đình tôi sẽ tan nát, trong khi chúng tôi đang sống hạnh phúc, êm ấm. Lúc đó bà sẽ mất cháu, cháu sẽ mất bà. Tôi sẽ mất con, con sẽ mất cha. Con tôi sẽ nhìn tôi với con mắt thế nào? Tôi sẽ trở thành đứa con bất hiếu, gian trá với mẹ tôi. Mọi người trong nhà sẽ nhìn nhau với con mắt khác lạ. Tôi biết sự việc sẽ diễn tiến ra như thế, nhưng cũng phải làm theo lương tâm, tôi muốn con tôi có một người mẹ thực sự, và cũng muốn có một giải pháp tiện cả đôi bên.

Tôi gặp Toàn, và nói:

- Chủ Nhật tới chúng ta đi uống cà phê, cậu nên đưa bà chị cậu đi cùng. Tôi có một vấn đề rất là quan trọng cần báo cho chị ấy biết, không có chị ấy không được.

Toàn trở hai mắt nhìn tôi tính nói gì. Nhưng thấy tôi có vẻ nghiêm nghị quá nên đành thôi. Ngày hôm đó hai chị em Toàn cùng tới. Chị của Toàn nhìn tôi với con mắt tò mò và nghi ngại. Sau khi tìm được chỗ ngồi ưng ý. Tôi khơi mào trước.

- Tôi cần gặp chị, để chúng ta cùng nhau thảo luận một vấn đề mà tôi sắp nói ra sau đây. Vấn đề này có liên quan và ảnh hưởng rất quan trọng đến chị cùng gia đình chị rất nhiều.

Hai chị em Toàn đưa mắt nhìn nhau. Tôi chìa tấm hình trước mặt hai người. Vừa cầm tấm hình, chị nhìn vào. Tôi thấy mặt chị tái mét, toàn thân như run lên, áp tấm hình lên ngực, chị nghẹn ngào trong nước mắt:

- Con tôi!

Một lúc sau, chị ngẩng đầu lên hỏi tôi với giọng run run:

- Xin lỗi, ở đâu anh có tấm hình này?

Tôi kể lại sơ qua trong trường hợp nào, ở đâu tôi đã cứu cháu và đưa cháu về Sài Gòn. Khi về đến nhà. Tôi đã nói dối với mẹ tôi thế nào. Lúc ăn tiệc sinh nhật ở nhà chị, tôi đã vô tình thấy tấm hình và nghe Toàn trình bày về trường hợp chị đã lạc mất cháu như thế nào. Tôi đã rối tinh đầu óc, suy nghĩ miên man cả tháng trời không tài nào ngủ được. Tôi đã tính dẫu nhem chuyện này, nhưng lương tâm tôi không cho phép. Nếu nói ra gia đình tôi đang sống êm ả trong mấy chục năm bỗng chốc tan thành mây khói. Lúc đó bà cháu, cha con sẽ đối xử với nhau như thế nào. Còn tôi sẽ trở thành đứa con bất hiếu, không chừng mẹ tôi sẽ uất ức trở thành bệnh.

Nghe tôi kể, người chị cứ như trong cơn tỉnh cơn mê không biết nói gì hơn, hai tay chị cứ mân mê tấm hình. Toàn ngó vô tấm hình, chợt hỏi:

- Anh chụp tấm hình này ở dưới gầm xe tải phải không?

Nghe Toàn hỏi vậy, chị vội nói:

- Đúng. Đúng, Khi đó hai mẹ con tôi đang ngồi dưới bóng của chiếc xe tải để tránh nắng. Ngồi chung với tôi còn có đôi vợ chồng trẻ có một đứa con gái. Lúc đó đoàn người vẫn chưa di chuyển. Bỗng mọi người nhón nháo cả lên, tay chỉ lên bầu trời có vài chiếc trực thăng đang bay lượn họ liệng những túi đựng thực phẩm xuống khu vực đoàn người di tản. Chị vội trẻ hỏi anh chồng và tôi ra ngoài lượn, mấy đứa trẻ để chị trông cho. Nghĩ con mình cũng đang đói, cả ngày chưa có ăn gì nên tôi cũng theo ra ngoài. Khoảng 30 phút sau hay lâu hơn, tôi quay trở lại với ổ bánh mì trên tay, thì không biết đường về chỗ cũ, và cũng không định hướng được là mình chạy về bên trái hay bên phải, chạy đã bao lâu, chung quanh thì cả rừng người, họ bắt đầu di chuyển. Tôi hết hoảng, gào la, than khóc. chạy tới, chạy lui, chạy xuôi, chạy ngược như một người điên. Cứ như thế, như thế và... vô vọng, cho tới ngày hôm nay, đã mấy chục năm trôi, không biết con mình ra sao!

Sự việc câu chuyện đã minh chứng rõ ràng. Điều chúng tôi cần làm bây giờ là làm sao giàn xếp công việc được ổn thỏa cho cả đôi bên.

OoO

Chị Hảo (chị của Toàn) lúc đi làm cũng như lúc ở nhà cứ đứng ngồi không yên. Chị năn nỉ tôi cho gặp con chị một lần. Tôi không thể từ chối nhưng có một điều kiện là chị không được hết hoảng, ồn ào, phải bình tĩnh và chỉ lấy mắt ngó không được tới gần. Chị gật đầu lia lịa, xin hứa. Chúng tôi hẹn nhau tại tiệm ăn và chị đã làm được những gì tôi dặn.

Vấn đề thứ nhất đã giải quyết xong Còn vấn đề thứ hai. Chúng tôi không thể nghĩ ra cách nào để cho hai mẹ con được trùng phùng mà hai bên gia đình vẫn êm đẹp. Thấy con gái cứ rối trí như gà mắc đề, mẹ chị Hảo mới góp ý:

- Sao cháu (là tôi) không nói với mẹ cháu là cháu đã tìm lại được vợ sau nhiều năm mất tích. Nhưng vấn đề chính là hai đứa có chịu làm vợ chồng giả hay vợ chồng thiệt hay không. Còn con Hảo có chịu xách vali về nhà người ta không.

Thật là dễ dàng. Chỉ có mấy câu của mẹ chị Hảo đã giải quyết được vấn đề khúc mắc, nhưng lại đưa hai chúng tôi vào cảnh khó xử. Cuối cùng, suy đi, nghĩ lại chỉ có cách này mới giải quyết êm xuôi mà thôi. Và bà cũng nhắc khéo:

- Hai đứa phải ăn ở cẩn trọng, mấy bà già tinh ý lắm đấy!

Mấy hôm sau tôi đã thưa chuyện với mẹ tôi về vấn đề này:

- Mẹ. Con đã tìm lại được vợ con sau bao nhiêu năm thất lạc. Mẹ cho phép con đưa cô ấy về nhà.

Hai bà cháu mừng quá, ôm chầm lấy tôi. hỏi hả la lên:

- Mau, mau đưa nó về nhà. BỐ. Mau mau đưa mẹ về.
- Con muốn đưa ngay về, nhưng gia đình bên đó họ không cho. Họ nói để chọn ngày lành tháng tốt thì về mới hên. Con cũng đành chịu.

Kể từ ngày đó. hai bà cháu bắt đầu dọn nhà cửa, treo đèn, kết hoa, sửa soạn bữa tiệc cho ngày ‘đón dâu.’ Lại một gia đình hạnh phúc được tạo dựng trong một **QUÊ HƯƠNG** thứ hai./.

Dương Thịnh